

Pjesme

(Nikola Večenaj)

ugriz proklete rovke

ta tanana nit ispredena od riječi
što kroz mozak ponire i teče
možda bi i mogla nekom drugom reći:

opraštam ti svijete
što ne kucaš dovoljno glasno
da te pustim u svoj svijet
ali tek ponekad
kad prsne lubanja
i šikne tisuću gejjira
eksplodira mozak od nabreklih misli
ja se spustim sred svemirskog mira
po lijani nerva
do na samo dno
gdje cvile razvaljeni grobovi
kao crno korotno pseto
i ubrzo krik smirenja zamjenjuju psovke
na bridu misli opet usoljena rana
od ugriza te proklete rovke

aleksandru andrejeviću

sedlaj bijelu kobilu
umorni kavkaski skite
skači
vidiš
u tutnju dolaze sjeverni jahači
da pregalopiraju
preko tvojeg raskrvavjelog srca
krikni na svirače
da suludu svirku
raspaljuju sve jače
nek napnu u stravičnom ritmu
tananu strunu preko goropadnog muka
da spase sitnu tamburicu
jer ona je najljepši ton
u ovoj užasnoj kakofoniji zvuka
znam
sanjaru pijanih bespuća
da spremaš umorne oči
na počinak iza horizonta
gdje prozračne breze znače domovinu
zebe te srce od pregaženih daljina
i snatriš staricu, pismo i zabludjelog sina
kod tebe je sve ogromno
i hladi se od nemoćnog prostranstva
dok krezubi gavran doziva novo proljeće

joži severu i drugim klincima

skini jednom tu kožu
i pokaži im kost
oko koje se glođu
prospi im srž
srditom pesnicom u lice
nek vide kako je teško
brusiti britvu na licu
samoubojice majakovskog
povuci im nekoliko paralela
između pekinga i svemirske mirnoće
reci im da ti se odavno hoće
vječnosti i ljepoti
u lice pogledati
jer im prokleta ne vjeruješ
pusti cestu nek sama krivuda
skini tu masku pijanice
i natakni objesnu facu bluda
opali im već jednom tu pljusk
nek pukne obraz od sramote
valjda će tada shvatit
kako se pjesme
teško kote

cesta

cesta je otrovna
poput zmijskog zuba
i mistično gmiže
nekuda u daljinu
cesta se uvijek ukrštava
s nekom drugom cestom
pa čine kobni crni križ
cesta se mazi
i savija hrbat ispod kotača
kao lijena mačka plazi
u ljetno poslijepodne
negdje za teheran
već čuva spremljen kavez
za nesmotrenog putnika
i dovoljno otrova
kojim će mu nakljukati
ranjava stopala
cesta ne vjeruje u razumna obećanja
za neka ponovna putovanja
i penje se u crnu planinu
monotono i tajanstveno
gubi se sakrivajući kraj

ulico

(na razmišljanje o marinkovićevoj 1977.)

ti si neponovljiva rijeka
bljutavog
od dima olovnog teka
zaboravljena jeka
nekog sjetnog putovanja
iz azijske srljaš nekamo u evropu
nedostižna umornom radničkom oku
pijavica tvoje naivne misli
gmiže nekud u siva prostranstva
a ja još uvijek sanjam daleka poznanstva
u zemlji kira velikog

u jutro urlaš
kao krvavi kaos
od dječjeg plača
očajnih pogleda
i nervoznih kotača
mijenjaš se od noćnog vonja
i postaješ ždrebnica
sa tisuću konja
ti si krvava klopka
za krmežljive šofere
dok se cijediš preko betonskih zdanja
a oni stižu vjeđe
i mjere tvoje lice
između dviju sanja